

Sygn. VUa 51/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Marczyńska

SO Mariola Mastalerz

Protokolant: Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2018r. sygn. IV U 139/18

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

sygn. akt V Ua 51/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2018 roku sygn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił R. S. ustalenia nowego okresu zasiłkowego od dnia 17 stycznia 2018 roku.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, że wnioskodawca był chory od dnia 18 lipca 2017 roku do dnia 15 stycznia 2018 roku. W dniu 16 stycznia 2018 roku otrzymał zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy od dnia 17 stycznia 2018 roku do dnia 20 lutego 2018 roku. Z opinii lekarza wystawiającego zaświadczenie wynika, że dnia 16 stycznia 2018 roku nie był wnioskodawca zdolny do pracy. Nie było przerwy w niezdolności do pracy, a jedynie przerwa w jej orzekaniu. Dlatego nie ma podstaw do utworzenia nowego okresu zasiłkowego.

Odwołanie od decyzji złożył R. S. podnosząc, że dnia 15 stycznia 2018 roku zakończył jeden okres zasiłkowy, a od dnia 17 stycznia 2018 roku zaczęła się nowa jednostka chorobowa. Dlatego zachowana jest jednodniowa przerwa pomiędzy zasiłkami, a to daje mu prawo do zasiłku chorobowego.

ZUS nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 26 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił nowy okres zasiłkowy dla R. S. od dnia 17 stycznia 2018 roku.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

R. S. przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 18 lipca 2017 roku. W dniu 15 stycznia 2018 roku upływał 182-dniowy okres zasiłkowy.

(dowód: okoliczność niesporna)

Dnia 16 stycznia 2018 roku miał załatwić zaświadczenie lekarza medycyny pracy o zdolności do podjęcia pracy po tak długim zwolnieniu.

Okres zwolnienia lekarskiego do dnia 15 stycznia 2018 roku był to okres związany z chorobą serca, zawałem oraz chorobą oskrzeli.

(zeznania wnioskodawcy R. S., k. 8 akt sprawy od 00:40 do 6:11, protokół z dnia 29 czerwca 2018 roku, k.9 i odwrot)

W dniu 16 stycznia 2018 roku wnioskodawca miał za zadanie załatwić zaświadczenie o odzyskaniu zdolności do pracy po 182 dniach zasiłku chorobowego, w związku z czym w zakładzie pracy miał przyznany dzień wolny. W godzinach popołudniowych był u lekarza i otrzymał zwolnienie lekarskie od dnia 17 stycznia 2018 roku. Przyczyną była choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych. Dzień 16 stycznia 2018 roku to dzień urlopu i załatwiania zaświadczenia od lekarza medycyny pracy. W tym dniu wnioskodawca był zdolny do pracy.

(dowód: informacja, k. 4 akt ZUS, druk (...), k. 6 akt ZUS, opinia biegłego ortopedy J. M. k-15-17 akt sprawy, zeznania wnioskodawcy R. S., k. 8 akt sprawy od 00:40 do 6:11)

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał odwołanie za uzasadnione.

Na wstępie Sąd Rejonowy uznał opinię biegłego lekarza ortopedy za właściwą. Biegły dokonał analizy dokumentacji medycznej, przeprowadził własne badanie wnioskodawcy i wyprowadził prawidłowe wnioski. Jest niesporne, że przyczyna zwolnień lekarskich do dnia 15 stycznia 2018 roku były zawał serca i choroba niedokrwienna. Zwolnienie lekarskie od dnia 17 stycznia 2018 roku dotyczy zwyrodnienia stawów biodrowych. Właściwe więc jest teza, że są to różne schorzenia. Właściwe jest także, zdaniem Sądu I instancji, stwierdzenie, że choroba zwyrodnieniowa jako schorzenie przewlekłe może mieć okresy nasilenia objawów, jak i remisji. Tak więc, jak zauważył Sąd meriti, nie w całym okresie występowania tego schorzenia osoba musi być niezdolna do pracy.

Sąd Rejonowy, powołując się na treść §7 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędów w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 poz.2013) wskazał, że przewiduje ono możliwość wystawiania przez lekarza zwolnienia od dnia następującego po dniu badania. Praktyką jest, że zwolnienia lekarskie są wystawiane od dnia następnego po dniu badania, jeżeli pacjent zgłosi się do lekarza po zakończeniu swego dnia pracy. I taka praktyka, jak podkreślił Sąd I instancji, jest właściwą, bo za dzień wizyty u lekarza pacjent ma wypłacone wynagrodzenie, a więc nie może za ten sam dzień uzyskać zasiłku chorobowego.

Reasumując, Sąd meriti uznał, że z tych względów nie ma podstaw do stwierdzenia, że wnioskodawca był dnia 16 stycznia 2018 roku nadal niezdolny do pracy. Sąd Rejonowy przywołał opinię biegłego ortopedy w której ten wykazał, że skarżący był tego dnia zdolny do pracy, natomiast organ rentowy nie przeprowadził w tym zakresie żadnego dowodu medycznego, a jedynie występował o informacje do lekarza.

Z tych wszystkich względów Sąd I instancji przyjął, że ubezpieczony dnia 16 stycznia 2018 roku był zdolny do pracy, a kolejna niezdolność do pracy z innej przyczyny niż zawał serca powstała dnia 17 stycznia 2018 roku. Z tego zaś względu

Sąd meriti opierając się na treści art.9 ust.1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017r., poz. 1368) , wykoncytował, że należy przyjąć, że otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Dlatego Sąd Rejonowy zmienił decyzję ZUS i uznał, że otworzył się dnia 17 stycznia 2018 roku nowy okres zasiłkowy dla wnioskodawcy

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego i zaskarżył go w całości zarzucając mu :

naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, polegającą na wyprowadzeniu z dowodów wniosków nie dających się pogodzić z ich treścią oraz na formułowaniu ocen sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego wnioskowania, wyłącznie z punktu widzenia interesu skarżącego, bez rozważania całości zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji uznaniu, że wnioskodawca w dniu 16 stycznia 2018 roku był zdolny do pracy – podczas gdy materiał dowodowy oceniony przy uwzględnieniu zasad ochrony interesu publicznego jak również zasad solidarności ubezpieczonych nie pozwala na sformułowanie takiego wniosku, albowiem prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, że ubezpieczony w dniu 16 stycznia 2018 roku odzyskał zdolność do pracy.

naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 8 i 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i w konsekwencji ustalenie nowego okresu zasiłkowego dla R. S. od dnia 17 stycznia 2018 roku – podczas gdy brak było podstaw do takiego ustalenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ubezpieczonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb.

W dniu 7 grudnia 2018 roku wnioskodawca złożył odpowiedź na apelację i wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest w pełni uzasadniona i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Stosownie do treści art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Natomiast przepis art. 9 cytowanej ustawy stanowi , iż :

1. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.
2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

3. Do okresu zasiłkowego nie wlicza się okresu niezdolności do pracy przypadającego w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczy oceny, czy wnioskodawca z dniem 15 stycznia 2018 r. po wyczerpaniu okresu zasiłkowego w wymiarze 182 dni odzyskał zdolność do pracy i stał się ponownie niezdolny po upływie jednego dnia, tj. od 17 stycznia 2018 r. z powodu innego schorzenia i w ten sposób otworzył sobie nowy okres zasiłkowy czy też po wyczerpaniu okresu zasiłkowego był nadal niezdolny do pracy.

Zasadnym zdaniem Sądu Okręgowego okazał się przede wszystkim zarzut naruszenia przepisu art. 233 kpc poprzez dowolne zupełnie ustalenia Sądu meriti, iż wnioskodawca w dniu 16 stycznia 2018 r. był zdolny do pracy.

Opinia biegłego, na której Sąd Rejonowy zupełnie bezkrytycznie oparł swoje rozstrzygnięcie nie udziela wbrew pogładowi tego Sądu odpowiedzi na pytanie, czy wnioskodawca w dacie 16 stycznia 2018 r. był zdolny do pracy. Biegły wywodzi bowiem, że skarżący był zdolny do pracy tylko z faktu przebywania na urlopie wypoczynkowym, a nie z medycznej oceny stanu zdrowia R. S. w tym dniu.

Lektura akt wykazała, iż skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 18 lipca 2017 r. do 15 stycznia 2018 r. i z tym dniem wykorzystał okres zasiłkowy w wymiarze 182 dni. Podstawą zwolnienia były schorzenia kardiologiczne. Jak podaje wnioskodawca w dniu 16 stycznia stanął się do pracy i jak twierdzi będąc zdolnym do pracy udał się tegoż dnia do ortopedy w związku ze zwyrodnieniem stawu biodrowego. Od tego lekarza otrzymał zwolnienie, ale od dnia następnego tj. od 17 stycznia 2018 r.

Rzeczą więc Sądu Rejonowego było rozstrzygnąć, czy skarżący po wyczerpaniu okresu zasiłkowego był nadal niezdolny do pracy (niezależnie od rodzaju schorzenia) czy też zdolność do pracy odzyskał i ponownie stał się niezdolnym do pracy od 17 stycznia 2018 r., czyli po jednodniowej przerwie i to z powodu innego schorzenia.

Wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego nie można w ocenie Sądu Okręgowego przyjąć, iż zgromadzone w sprawie dowody wykazały, iż wnioskodawca w dacie 16 stycznia 2018 r. był zdolny do pracy. Twierdzenia w tym zakresie samego wnioskodawcy są nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. W tym miejscu rodzi się bowiem pytanie, w jakim celu udał się on w dniu 16 stycznia 2018 r. do lekarza skoro jak twierdził był zdolny do pracy, a jeśli tak, to dlaczego, z jakich powodów lekarz leczący wystawił mu zwolnienie lekarskie. Przeczy temu w szczególności zaświadczenie lekarza, do którego udał się wnioskodawca w tym dniu, a którego treść została pominięta i przez Sąd meriti jak też przez biegłego ortopedę. Jak wynika z tegoż dokumentu z dnia 20.02.2018 r. dr. nauk med. W. Ł. potwierdził, że R. S. w dniu 16 stycznia 2018 r. był na wizycie z powodu bólu i wymagał ciągłości leczenia. Jak twierdził dotychczasowe zwolnienie miał do 16 stycznia 2018 r. więc automatycznie kolejne zwolnienie lekarz ten wystawił mu od 17 stycznia 2018 r. Oczywistym dla niego było, iż w dniu 16 stycznia 2018 r. wnioskodawca nie był zdolny do pracy.

Powyższe zaświadczenie w pełni potwierdza stanowisko organu rentowego, iż skarżący po wyczerpaniu okresu zasiłkowego nie odzyskał zdolności do pracy, a dzień przerwy w zwolnieniach stanowił tylko sztuczną przerwę, która miała umożliwić R. S. otwarcie nowego okresu zasiłkowego. Ma w tej sytuacji rację organ rentowy, iż okoliczność skorzystania w dniu 16 stycznia 2018 r. przez wnioskodawcę z urlopu wypoczynkowego nie oznacza wbrew stanowisku Sądu I instancji, iż wnioskodawca był w tym dniu zdolny do pracy.

Zasadnym w tej sytuacji okazał się więc zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 i 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i w konsekwencji ustalenie nowego okresu zasiłkowego dla R. S. od dnia 17 stycznia 2018 roku – podczas gdy brak było podstaw do takiego ustalenia.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie gdyż decyzja organu rentowego odpowiadała prawu.